

РЕШЕНИЕ

№ 4440

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3973** по описа за **2023** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. Б. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. "Г", ап. № 3, чрез процесуален представител адв. Св. Д. от САК, срещу решение № 800 от 16.02.2023 г., постановено по н.а.х.д.№ 5350/2022 г. от СРС, НО - 132-ри състав.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление № СОА22-РД11-208 от 11.03.2022 г., с което за нарушение на чл.98, ал.1, т.6, във вр. чл.98, ал.1, т.1 от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/ на касатора е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 50 лв.

В жалбата се сочи, че оспореното решение е постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати процесуални нарушения. Не са анализирани всички относими факти и доказателства. Анализирайки фактическата обстановка районният съд всъщност е подменил същата като приема, че процесното МПС се намира не в самото кръстовище, а на по-малко от 5 м. от него. Нарушен е чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН – липсва описание на мястото на извършване на нарушението. Приложените снимки не са от посоченото кръстовище. Липсва ясно и категорично описание са нарушените законови разпоредби и няма произнасяне по нарушение на чл.98, ал.1, т.1 ЗДвП. Чл.98, ал.1, т.6 ЗДвП предвижда две различни нарушения и АНО

не се е произнесъл за кое от тях се налага административното наказание. В о.с.з. жалбата се поддържа от адв. Д., който прави искане за присъждане на разноски.

Ответникът – заместник кмет на Столична община, чрез процесуалния си представител юрк. Г. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита, че въззивното решение следва да бъде отменено и делото върнато на СРС за ново разглеждане от друг състав.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните писмени доказателства, както и от показанията на разпитания актосъставител В. Н.. Установено е, че по повод постъпил сигнал св. Н. - полицай в Сектор „Общинска полиция“ констатира, че на 10.01.2022 г., около 12,05 ч., касаторът е паркирал собствения си лек автомобил марка „Шевролет А.“, с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], в нарушение на чл.98, ал.1, т.6 ЗДвП, за което е съставен АУАН серия АД № 120323/03.02.2022 г. Въз основа на този АУАН на 11.03.2022 г. е издадено оспореното НП.

Неоснователно е оплакването за нарушение на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. В НП достатъчно ясно е описано мястото на извършване на нарушението – „на [улица]срещу бл.291 към [улица]. Това описание е в съответствие и с приложения снимков материал. В самото НП не се сочи, че кръстовището е с [улица], а само е указана посоката на самия лек автомобил. В тази насока въззивният съд е изложил убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя напълно и не счита за необходимо да приповтаря.

Доводът на касатора, че този снимков материал не е от посоченото в НП кръстовище не се подкрепя от събраните по делото доказателства, поради което се явява неоснователен.

Неоснователно е оплакването за противоречие в НП между описанието на нарушението и дадената от АНО като нарушена правна норма. Действително в описателната част на АУАН наред с нарушената правна норма – чл.98, ал.1, т. 6 ЗДвП е посочена и връзка с ал.1, т.1 от същия законов текст. В НП обаче изрично е отразено, че нарушението е на чл.98, ал.1 т.6 ЗДвП, с което на основание чл.53, ал.2

ЗАНН АНО е изправил неточността в АУАН.

Неоснователно е и оплакването за ограничаване правото на защита на касатора поради нарушение на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН. Действително в чл.98, ал.1, т.6 ЗДвП е посочено, че административно нарушение е както паркирането на кръстовища, така и на 5 м. от тях. Непосочването обаче кое от двете предложения се има предвид не съставлява съществено процесуално нарушение, тъй като не е ограничава правото на защита на нарушителя. От описанието на нарушението и приложения снимков материал касаторът е напълно в състояние да разбере, че е паркирал в нарушение на разпоредбата на чл.98, ал.1, т.6 ЗДвП, независимо коя хипотеза, още повече, че наказанието е едно и за двете предложения.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив. Въз основа направеното искане и на основание чл.64д, ал.4 ЗАНН на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, което съгласно чл.64д, ал.5 следва да бъде определено по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН Административен съд София-град,Х.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 800 от 16.02.2023 г., постановено по н.а.х.д.№ 5350/2022 г. от СРС, НО - 132-ри състав.

ОСЪЖДА С. Б. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. “Г“, ап. № 3, да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 80/осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :